

Svovfor er Menneftet i Verden?

Foredrag af D. Hundt.
(Fortalt.)

Men allermost hemmelighedsfuldt og gaadefuldt er Menneftets Forhold lige over for Gud. I ethvert Menneftestrubt slumrer en dyb Draagning til Gud, hvad enten denne Gud er en befandt eller ubefandt Gud. Hjertet forbliver uroligt, indtil det hviler i Gud. „Jeg hører mine Sjæle opad“ — det kommer ikke Menneftet fra. Og hvor dybt det end har fortabt sig i Verdens Nødde, i Verdens Tummel og Verdens Visdom, — Længsel efter Gud daagner altid op igen og griber det med uafvækket Magt. (Selsk. Hr. Hætel er — tiltrods for sin Gymnastikeren — ikke fitter paa at ikke denne Længsel endnu engang overvælder og betvinger ham). Om en Kartier igennem har spottet over Tro paa Gud, griber ofte hin Længsel efter Gud Spotteren paa den Maade, at han med et bliver et bebende Mennefte, og saaledes med denne Ven giver hele sit foregaaende Liv et Slag i Ansigtet. „Som Hjorten striger efter Vandstrømme, saa striger min Sjæl til dig, min Gud. Min Sjæl tørster efter den levende Gud. Naar skal jeg komme derhen og sees for Guds Ansigt?“ (Salm. 42, Vers 2 og 3.) Disse urgamle Ord er ikke et enkelt Mennefteshjertes Udtaal. Nej, det er hele Mennefteshedens dybt fælte Suf, som kun paa Davids Læber har fundet et særlig gripende Udtryk. — Ud af hele Mennefteshedens Sjæl har denne højt benaadede Semit talt sine Ord. — Kort sagt: Det er et historisk Faktum, at Menneftesheden til alle Tider, overalt og paa tusindfold Vis har søgt Gud. De afsthygliche Gudebilleder i Centralafrika er lige saa gode Beviser derfor som det solbeskinnede Hellas's kostelige Marmortempler. Og heller ikke det 19de Aarhundredes Mennefte, hvad enten det nu tilstaa det eller ej, tender nogen Fred uden Gud. Ogsaa det famler og søger efter Gud, selv da, naar det med Stolthed falder sig en Gudsfornegeter.

Og dog, og dog — vi behøver blot at gribe i vor egen Barm for at erende, at vi undstyr den samme Gud, som vi søger, at vi holder borte fra os ham, efter hvem vi tørster, at vi ikke kan være uden ham og dog ønsker ham langt af Vejen. Hvilken Gaade! „Er Menneftet (saa siger og spørger Pascal) ikke stabt for Gud, hvorfor er det da kun lysteligt i Gud? Men er det stabt for Gud, hvorfor er det da saa fuldt af Modstræben mod Gud?“

Ja, hvorfor? Det er det store Spørgsmaal, som vi atter og atter støder paa. Evigheden er skrevet Menneftet i Hjertet og under af Livsforvirring dukker dette Ord atter og atter op i Mennefteshjertet. Det er bets Adel! — Menneftet har to Hænder; den ene strækker det ud over Verden som Krone og alle Stabninger; den anden hæver det bebende og taktende op til Gud som sin Fader. Er det ikke Storbed? — Ja, men i samme Øjeblik, som det anraaber Gud, tvivler det maale paa, om denne Gud virkelig eksisterer. Er ikke det Jammer? — Menneftet stammer sig over sig selv, det stammer sig over sine Synder lige til Fortvivlelse. Og dog disse samme Synder, som det fordommer og forbander, men gør det dog om igen og om igen. O, hvor sønderrevet, hvor uharmonisk, hvor selvmodsigende, hvor unaturligt det menneftelige Væsen er. Hvorfor er det saa? Stulde det altid have været saa?

Stulde man ikke lige over for dette hemmelighedsfulde og næsten uhyggelige Væsen, som vi falder Mennefte — stulde man ikke, siger jeg, af sig selv komme til den Erkendelse, at en fremmed fjendtlig Magt er trængt ind i det menneftelige Væsen, — et Element, som har fjernet det fra dets egentlige Udspring og bragt det i Strid baade med sig selv og sin Gud?

Og i Virkeligheden i hver Religion er det, man stræber efter, at forjone den trænede Gudsdom. De rygende Altene hos alle Folk vidner, at det gælder om at udslette en Gæld, at borttage en Stillebæg mellem Gud og Mennefte. Men spørger man: Hvad er det da egentlig, som er blevet anderledes med Menneftet, end det fra Begyndelsen var? — saa tier Videnskaben, saa tier ogsaa Filosofien, og Aabenbaringen tager Ordet. Men denne stiller i Begyndelsen af hele Mennefteshedens Udvikling Historien om Synbefaldet. „Menneftet“, — saa lærer Aabenbaringen — „har paa forbrøderligt Maade sønderrevet det Vaand, som forbandt det med Gud; det har fulgt en gudfjendelig Stemme og slaaet ind paa sin egen Vej uden Gud. Saaledes er det blevet stift fra sit egentlige Livselement. Da det blev fremmed for Gud, blev det ogsaa fremmed for sig selv.“ Vil du ikke betragte som tilforlædeligt, hvad den guddommelige Aabenbaring beretter om Synbefaldet, saa maa du dog indrømme, at du tusinde Gange befinder dig i Strid med en højere Lov i dit eget Indre, og at overalt, hvorhen dit Øje ser, Sandfælgighed og Selvfælgighed ruinerer og undertrykker Menneftene og gør dem umenneftelige.

Vor Herre Kristus vidner atter og atter om Menneftene, at de var fortabte. Og de er fortabte, fordi de har tabt sin Gud. (Jeg erindrer blot om Lukas 15, om Lignelserne om det tabte Pengestykke, det tabte Faar og den forlorne Søn). Et fortabt Faar er et, som er kommet bort fra den gode Hyrde og den grønne Græsgrang. Stift fra Hyrden, er det udfat for Hungerens Fæder, for de Fæder, som Torne, vilde Dyr, Afgrunde og Sumpe truer med. Det er endnu et Faar, uagtet det er fortabt, men det maa lidt efter lidt gaa tilgrunde, fordi det er fortabt. Paa samme Maade er det med Menneftet.

Dets egentlige Livselement er i Gud. Ligesom Fisker i Vandet har sit Element, saaledes skal Menneftet leve, aande og være i Gud. I Guds Billede og Samfund er det stabt; her udfolker sig dets Skønhed og Magt. Løst fra Gud maa det omkomme.

Guds Billede er ikke ganske forstyrret i Menneftet. Det kan sørge over Synderne, det kan længe efter Forsløsning fra Synden, det kan være fylbt af en rørende Hjemme efter Gud. Det er kun en ulem Gænge. Vistnok, en ulem Gænge er saa godt som slet ingen Gænge, naar den mangler, som kan stemme den. Harpen kan ikke stemme sig selv. Menneftet kan ikke forløse sig selv. Det er en Akt af Guds suveræne, frie Naade. Men hige efter Forsløsning, det kan Menneftet. Intet ander det saa meget som Voden, intet er mennefteligere, intet er mennefteværdigere. I Voden viser Menneftet, at det er kommet til sig selv, at det stammer sig over sine Lanker og tænker over sin tabte Hellighed og Hærlighed, her først kommer Menneftet i høf-

este og ædleste Forstand til Selvbekendelse. I denne Betydning siger Pascal: „Nogen er uhyggelig over, at han ikke er Konge, uden en affat Konge.“ Da den forlorne Søn gik i sig selv og fuld af Længsel og Hjemme havede sine Sjæle mod Faderhuset, da begyndte den ulemte Harpe at tone. Og naar først dette: „min Sjæl tørster efter Gud“ bliver levende i et Mennefteshjerte og fylder hele Sjælen, da er Hjælpen for Døren.

Hjemveen skal blive til Hjemtomst! Forstaa mig ret: Hjemde er ikke Hjemtomst. Om Menneftet sidder bag den Stillebæg, som stiller det fra Gud, fuldt af Længsel efter den tabte Stilling som Guds Barn, saa er det ikke derfor et Guds Barn. Syndens Stillebæg maa nedrives, om der skal bringes det nogen Hjelpe. Stillebæggen maa lige saa reelt og virkelig borttages, som den er noget reelt og virkelig. Saa fandt som Synden selv ikke er et Fantasi-billede, men en faktisk Ulykke, saa fandt maa ogsaa Forsløsningen være ikke en indre Tanteubovilling hos Menneftet, men en virkelig Frelseakt.

Denne Frelseakt kan, hvis den virkelig skal bringe Frelse, ikke blot bestaa deri, at vore Synder bliver sonebe og forladte. Forsønningen er Nr. 1, er Grundlaget. Men der maa ogsaa gives os Mennefter en ny Vand, vi maa haves op paa et højere Livsstadium. Men hvorledes skal dette gaa til? Saa spørger vi med Nikodemus. Ja, hvorledes? I hvert Fald ikke ved egen Kraft og Fornuft. Og dog skal det se og det efter samme Lov, hvorefter det sker overalt i Naturen, i Naturen, hvor jo den samme Staber og Herre raader som i Aandens Verden. Lad os, idet vi følger Henry Drummonds berømte Bog: „Naturens Lov i Aandens Verden“ tage et Eksempel: Mineralriget er ved en uoverskridelig Kæft stift fra Planteriget, ligesom Planteriget fra Dyreriget. Ved sin egen iboende Kraft kan aldrig det døde mineralste Stof gaa over i de organiske Væsners Verden. Men hvad der ved egen Kraft er umuligt, det bliver muligt, ja virkelig, naar Planternes Sugefibre i hemmelighedsfuldt Liv forbinde sig med Jordens Støv. Ad denne Vej bliver det døde Mineral ført op i de organiske Væsners højere Verden.

Jfæ anderledes er det med Menneftet. „Kød født af Kød“, som Frelseren siger, „død i Synder og Overtrædelser“, som Apostelen siger — er det i og for sig ubegribeligt til at stride over i det sande aandelige Livs Verden. Men om nu Gud, som er Kærlighed, ved Meddelelse af sin Vand vilde gøre Menneftet mobtægeligt for Aandens Verden og have det op i denne Livets Verden? — Naturen siger os, at det maa være muligt; men Evangeliet forkynder os, at det virkelig er saa.

Søg at forstaa Hemmeligheden ved Kristi Person saa eller saa, eller forsøg slet ikke at forstaa den, men enhver, som tender blot det mindste til Guds Vidnesbyrd om Kristus, maa have forstaaet saa pas: Han er Mediet (misbilliger ikke dette faa ofte misbrugte Udtryk!), ved hvilket alle Aandens Fæder meddeles de syndige Mennefter et højere Liv; eller med bibelste Udtryk: Han er Midleren, ved hvem Gud kan og vil forlade de syndige Mennefter deres Synder, gøre de verdslige Mennefter til aandelige.

Saa faar vi da foran den ene, der som Guds Lam har Verdens Synder, foran den ene, som sponde for Menneftene overvandt Mennefteshedens Død, som, opstaaende fra de døde, har bragt „Liv og uforgængeligt Væsen for Dagen“ for os.

Frygt nu ikke for, at jeg skal føre Dem ind i dogmatistiske Stridigheder! Nej, denne Stund er en Fredens Stund. Om Fredsforlyten, som har bragt dig og mig til Freden, om ham og ham alene er der her Tale. Jeg beder dig, o Mennefte, jeg beder dig, fordi du er et Mennefte — se med Kærlighed paa ham; nebsant med Kærlighed din søgende Sjæl i ham, da spørger jeg dig, om han ikke er Menneftet, som det skal være — det ideelle Mennefte? Som Solstraalen gennem et rent Glas, saaledes straalet overalt Gudsdommen frem gennem hans Liv. Og dog, uagtet han er absolut synsdefri, nej, fordi han er det, fordi han er uderet af dets Synbernes brutaliserende Ulykke, netop derfor er han ogsaa i alle Forhold Menneftet, som det skal være. I ham er af Menneftets helligste Længsel gaaet i Ophjælpelse. Af alle de frygtelige Dissonanser og Disharmonier, som ellers forstyrret Menneftesvæsenet, er der intet at finde hos ham. Hans Billede er i et og alt ens med den guddommelige Billie, og desuagtet, nej netop derfor — nyder han den højeste Frihed, Glæde og Salighed. Derfor ikke blot har han Fred, men han er Freden i egen Person. Og fordi han har Fred i Gud og Fred i sig selv, faar han ogsaa i den højeste Harmoni med Menneftesheden. Det er den guddommelige Barmhjertighed, som tronet paa hans Pande, det er den helligste Forbarmelse, den sarte Kærlighedens Taalmodighed, den mest forhaabningsfulde Tjenstiver, som besjæler ham. Af ofte sig selv er Midlet for hans Magt og Hærlighed. Hvor denne Ulysttelse viser sig, der styr Død og Synd som Taagen for Solens skjendte Magt. At dette Mennefte taler om Himmelen som sit Fæderehus, forekommer dig som noget naturligt og selvforsvælgeligt.

Og hvis du arme Menneftesbarn, nu turde haabe, at du i Gudsmenneftets Stole blev forklaret i dets Billede, ikke sandt, da vilde det ikke være noget bange Spørgsmaal mer: „Svovfor er Menneftet i Verden?“ da vilde i Jesus dette Spørgsmaal være besvaret og det paa den saligste Maade.

Velan! Jesus Kristus er ikke blot et mennefteligt Ideal, ikke blot et straalende Forbillede, nej, han er Frelseren, Igenløseren. Alt, hvad han siger og gør, skal dette ene forklare dig: „Det er mig, som bringer dig tilbage til den Gud, du har tabt; det er mig, som nedriver Syndernes Stillebæg, det er mig, som hjælper dig til en ny Vand, saa du kan bestaa for Gud og blive Guds Barn. Hvor jeg er, der skal ogsaa du være, og som jeg er, saa skal ogsaa du være. Lov det kun med mig! Hengig dig til mig og lut op dit Hjerte for mig!“ — Det er det altfaa, som Evangeliet siger os: „Vi kan og skal blive Kristi Billede lige.“

Man kan vistnok indvende derimod (thi mod alt kan man indvende noget): „Det er blot en Paastand.“ — Nu, hvis det er en Paastand, saa angaar det i saa høj Grad dit eget Ve og Vel, at det i Sandhed lønner sig at gøre en alvorlig Prøve paa, om da ikke denne Paastand er et med Sandheden. Paa denne Prøve vil det komme an. Og hvis disse mine fatige Ord kunde bringe blot nogle af de tilfælsbeværende til at gøre en saadan Prøve med Alvor, saa vilde deres Maal fuldkommen være naaet.

Men, Gud være Lovet, vor Paastand er ikke greben ud af Luften. Da Apostlerne først forkyndte Evangeliet, kunde de endnu ikke henvise til en Kristendommens Historie, thi denne Historie begyndte jo først den Gang. Men de udmalede Kristus for Høbningernes Sjæle og Afbentebe, at han selv ved sin Aand vilde legitimere sig i Hjerterne. Og dette underbare stede. Umiddelbart blev overalt det enighedstærkende Hjerte grebet af Evangeliets Sandhed, — det bedste Tegn paa, at dette Evangelium er Guds Svær paa alle vort Hjertes Spørgsmaal og Klager.

Paa disse, som med glad Tro greb det glædelige Budskab, paa disse viste sig (lige meget hvilket Folk, hvilken Stand, Alder og Køn, de tilhørte) Grundtrækkene i Jesu Kristi Mafsn. De var derfor dog endnu ikke fuldkomne Mennefter, men høer, som havde Sjæle, kunde se, at de var i Bevægelse henimod Fuldkommenheden. De forkyndte om end endnu i stor Stræbelighed, „Jesu Kristi store Dyder.“ De aabenbarede en Kærlighed, som Verden ikke havde kendt om, og som dog var Verdens Liv, de beviste i utallige Tilfælde, at Samfundet med Jesus var dem mere værd end deres jordiske Liv, at de af ham havde modtaget et Liv og en Kærlighed, som de fatte højt over den Verdens Død og Jammer.

Saaledes haaber jeg, at der ogsaa blandt os gives saadanne, som med sit Hjertes blod vilde tunde besegle, at Jesus er Svaret paa Spørgsmaalet om vor Tilværelse. Men den, som tvivler, eller den, for hvem dette endnu er et fremmed Eventyr, tilraaber vi: kom og se! Brug engang Alvor i din Dmgang med denne Mand, og se, om han ikke er, hvad han vil være, din Selbæder, din Frelser, din Kærlighed og i din Virksomhed, lad ham være den bestemmende Faktor i al din Gøren og Vaden. Men ærlig! saa vidt et Mennefte kan være ærligt.

Saa vidt man ved, har endnu aldrig nogen, som virkelig har aabnet sit Hjerte for ham, faaet Stene for Brød hos ham; saa vidt man ved, har endnu aldrig nogen ærlig Mand beklaget sig over, at han i sin Efterfølgelse af Kristus er bleven bedrøvet. Hvor meget flammeligt og opværende Misbrug, der end til alle Tider er gjort af Kristi Navn, alligevel, trods at de Teologers Spidsfindighed og Hærfælgelse, som vilde binde det himmelske Liv i dogmatistiske Formler, trods at stolte Prælaters Haardhertighed og Hærfælgelse, som af bedste Evne fordunklede Kristi Hjerdebillede, trods al verdslige Hysteris Brutalitet, som udnævnte det evige Evangelium for sine timelige og verdslige Hensigter, trods alt Menneftens Hysteri, deres Sløvhed og Hændsløst lige overfor den himmelske Sandhed, — trods alt dette paastaar jeg, at det bedste, det mennefteligste i den nuværende Mennefteshed er aflyst af den Rilde, som heder Jesus. Alle Menneftesvæner, alle Verdens Vismænd, alle Lovgivere og Religionsstiftere, alle Opfindere og Opdagere gennem Aartusinder, de alle tilfælles har ikke engang for Mennefteshedens jordiske Tilværelse bragt den saa megen Lyfte og Fremgang som den ene Jesus, Tømmersmandsbarnen fra Nazareth. Ogsaa Kristendommens Modstandere vil blive nødte til at indrømme dette, gerne eller ugerne.

Man kan nu indvende mod Kristendommen, hvad man vil, men hinc Mund, fra hvis Mund der faldt Strømmen af levende Vand, og som har holdt Ordene: Tro, Trost, Kærlighed, Haab, Fred, Trøst og Frihed levende i Verden, det var Mand, som lod Kristi Vand herse i sig. De utalige Bærlere og Eifstelser, oprejste af uegennyttig Kærlighed og Barmhjertighed, hvorom den ellers saa glimrende klassiske Ostdid ej havde Anelse, og som nu staar paa alle Kanter som lige saa mange Livsbrønde, de er alle sammen udsprungne af den Medlidenshedsstaare, som glimmede i Jesu Øje. Alle de storartede Bestræbelser, som gaar ud paa at slaffe ogsaa den fattigste en mennefteværdig Tilværelse, paa at udhvide de stikkende Afgrunde mellem Mennefte og Mennefte og paa at forbinde Mennefteshedens bløddende Saar, — de er uomstødelig blot Virkninger af Jesu Kristi Vand. Enfoldige Kristi Disciple som Giebner, Wichern, v. Bodelschwingh*) og andre har i Kraft af den Kristenaad, som var i dem, paavist og aabnet flere Midler og Veje til at borttage Socialismens truende Spørgelse, end alle dybtindgribende og store Sociopolitikkere tilfælles. Doktor Lutzer enelig, der atter fremstillede Jesus som det, han er, fordrede og vandt ogsaa i hans Navn Friheden, Samvittighedsfriheden, hvoraf al anden Frihed ved Naturnødvendighed flyder. Og i hvert et Folk, i hver en Tid, hvor Jesus Kristus blev født paa ny i Hjerterne, der blev ogsaa alle Dyder — Sagtmodighed, Ydmyghed, Taalmodighed, Barmhjertighed, Kærlighed, Venlighed, Afskyhed — levende. Kort sagt: Det sande Menneftesvæsen, Menneftesvæsenet, som det skal være, er det, hvor Kristus gør sig gælden. Det var saa, det er saa, og det vil saa være. Forleden Dag traadte en fornem Dame, som hørte hjemme i langt borte liggende Lande, ind til mig og sagde under hende Raarer: „J, jeg beder Dem, giv mig et Bevis for, at Kristendommen er Sandhed. Er der ved et Slags Strifter og Taler kommen ganske og aldeles bort fra Evangeliet. En Gang saa jeg troende som et Barn ved Jesu Fødder; da var jeg saa fuld af Fred og bragte overalt Fred med mig; jeg kunde elske og blev elsket, jeg var lykkelig og gjorde lykkelig. Nu er alt anderledes; Sønderredethed og Uro er min Lod. Jeg anfalder Dem, giv mig et Bevis, men et slaaende, for Evangeliets Sandhed.“ — Svaret saa nær nok. Jeg sagde: „Beviset, det bedste og mest slaaende, har De selv givet. Maa det ikke være det mennefteligste, det sandeste og sønneste, som gør Menneftet til Mennefte, og maa ikke — trods at Stinvisdom — det være Løgn, som forstyrret Menneftets Fred, Kærlighed og Lykke?“

Jeg ved ikke, om dette Bevis var indlysende for Damen; jeg har ikke hørt mere om hende. Men intet er fornuftigere end at tafsere Træet efter dets Frugter. I Hjertet og Palabter vil de sandhedsføgende Hjertes erfare, at Jesus Kristus viser sig som Verdens Lys, ja, at han ogsaa gør sine til Verdens Lys og Salt. I ham er Frelsen for den enkelte og for det hele. — Af, naar man blot vil modtage ham, som han vil modtages, som den, med hvem vi indgaar en varig Livsforbindelse. Han siger ikke, at vi en Gang skal komme til ham i Bob og Tro, nej han siger: „Bliver i mig og jeg i eder.“ Og sandelig, den, som kender Hemmeligheden ved denne Blioven, har ved ogsaa med fast

Viished, at han trods af endnu vedhængende Synd og Stræbelighed dog er paa Vejen til Fuldkommenhedens Maal. I Kristus er Frelsen, uden ham ikke.

Man siger, hvad man vil, man hæve Gsfernes store Dania, vor moderne Kultur, til Stjerne, — alligevel vilde i Morgen den Dag den civiliserede Verden falde sammen med et frygteligt Brag, og hele Folkelivet vilde blive en strækkelig Øst, om man drev det ud, som er kommen ind ved Jesus Kristus. Og paa den anden Side vilde det være saa meget som at overbringe Kærligheden i Frelsen. Vore Stats- og Landsfærlere er jo ingen lunde Fjorenlunger af blot Kristentroende Mennefter. De vil heller ikke være det. Men hvor et Samfund ogsaa blot nærmer sig dette Ideal, som f. Eks. Brødrevenigheden, der synes det sociale Spørgsmaal allerede løst. Og tusind Lanker vilde falde af vort Folks Børns Hænder i samme Øjeblik, som dette Folk blev et kristeligt Folk.

(Sluttes.)

Rejselanker.

af Jvar Marius Hansen, Chicago.

(Sluttes.)

Fra 21.—27. April gjorde jeg en Missionsrejse. Denne Gang gik Turen mod Vesten. Rejsen gjaldt egentlig Et Horn, men jeg kom et Par Steder foruden.

Des Moines

Det første Sted, jeg standfede. Jeg kom derif Mandag Morgen den 21de og rejste derfra den følgende Dag. Jeg blev venligt modtaget af Præstefolkene, i hvis Hjem jeg boede. Vi benyttede Dagen til Samtale, til Besøg hos Venner og hge, og om Aftenen havde vi Møde i Kirken. Menigheden i Des Moines har bygget sin egen Kirke, et venligt og lyst Guds Hus; den har ligeledes opført et rummeligt og hyggeligt Præstehus og virker med glad Hjerter for Herrens Sag. Fra Des Moines Menighed søes Missionsarbejde i Nevada, hvor der findes en dansk Nidbygd. Jeg tror, Pastor Kloth prædiker der hveranden Søndag Formiddag.

I Maj 1892 besøgte jeg sammen med Pastor Weismann Des Moines første Gang paa Vejen til Kirkesamfundets Aarsmøde i Council Bluffs. Vi blev velkommet modtagne, men vare jo helt ukendte. Naar man drager en Sammenligning mellem Forholdene den Gang, for 10 Aar siden, altsaa, og nu, da have vi for Aarsag til at sige den gode Gud Tak for den Velsignelse, han har lagt i Gerningen derne. Menighedsarbejde i Des Moines har selvfølgelig faaet Støtte fra Den f. Kirkes Missionskasse; men hvad der er faaet, har baaret en god Frugt til Herrens Ære, Sjæles Frelse og Guds Menigheds Ophjælpelse. Og lad det opmuntre os til at støtte vor Missionskasse med rundelige Gaver, at Herrens Sag kan hjælpes fremad ved de forskellige Steder, hvor Støtte behøves. Det er ikke en forfængelig eller ufugtbar Gerning at give til.

Sørgehuset

Det vil være i frist Minde hos mange, at der Søndag Aften d. 13. April d. A. blev begaaet et frygteligt Dobbeltmord i Kærheden af Des Moines, idet den trettenaarige Thomas Peterfen og hans Søster, den sekstenaarige Lena Peterfen blev dræbte paa Vejen fra Kirken i Highland Park til deres Hjem. Et Umennefte vilde voldtage den unge Kvinde; da Broderen forsøgte sine Søster, knuste Morberens Drengens Hoved, mishandlede derefter Pigebarne, og sluttede det forfærdelige Drama med ogsaa at knuse hendes Hoved for at skjule sin Ugerning til han sit Lid til at undvige. En halvanden Time tid efter den blodige Ubaad blev de myrdede fundne. Pigen var da død; Drengens aandede endnu; men et Kvartier efter drog han sit sidste Suf uden at være kommen til Bevidsthed. Morderen er, saa vidt vides, endnu ikke paagreben.

Pastor Kloth i Des Moines og jeg mindedes Salomons Ord: „Det er bedre at gaa til Sørgehuset end at gaa til Gæstebudshus“ (Præd. 7, 2), og vi begav os paa Vej ud til de myrdede Børns Forældre for at sige dem et Ord til Trøst og Velsigning. Fæderen er af svenst, Moderen af tysk Hertsomt. De vare selvfølgelig i en forpint og sønderrevet Sindstemning over deres kære, haabefulde Børns uhyggelige Endelig; de myrdede vare de yngste af Børneskollen, der tæller syv ialt. Fæderen syntes i sin Sorg at se mest paa de forhaandenværende sørgelige Forhold; Moderen forføjte at opløste det forpinte Hjerte til Gud og søge Hvil i Ordet: Guds Billie ste!

Ved det uhyggelige Gerningssted, hvor Morberne blev begaaede (blot et Par Vægsfud fra Børnens Hjem) vokter et Par Bukke. Af dem star jeg nogle Binde og dannebe et Kors til Pastor Kloth og et til mig selv; og min Tanke dermed var, at ved Korset, hos den forfærdede er der Trøst og Løgebond, ogsaa for en faaban frygtelig Sorg, som den nævnte Forældre maa bære. Gud skal i sin beslittede Tidsme føre til Lyset, hvad der er skjult i Mørket og aabenbare Hjertenes Naad. Det var ikke Guds Billie, at Brøderne stulde mishandle Josef; men det var Herren, der vendte det onde til det gode for at velsigne og bevare mange Folkeslag i Hungerstiden. Jesus blev korsfæstet af ugadelige Hænder; men Jesu Død blev til Sælgnens Frelse. Det var ikke Guds Billie, at disse Børn stulde mishandles og myrdes, som de bleve; men Gud kan læge de sværeste Saar med sin Trøst, og bruge ogsaa en saadan frygtelig Tildragelse til at drage Hjertene til sig.

Hvor er Trøst? Paa Jorden er den ikke; Løst mod Himlen op da dine Blikke: Gud er salig; deri Trøsten bor; Dybt i ham bestandig Vædet strømmer, Saligheds Bassin, som ej sig tømmer, Stort nok for en Himmel og en Jord.

(Paludan Müller.)

(Sluttes.)

*) Mand, som særlig har indlagt sig stor Fortjeneste af den tykke Indremission.